

ODCHOD OD STRÁŽNÉ VĚŽE – KAM?

VZÁVISLOSTI na délce setrvávání v organizaci Strážná věž se člověk může při svém odchodu osobně setkat s opravdu obtížným rozhodováním. Znímám to, neboť jsem odtamtud odešel po 13 letech – což byla většina mého dospělého života, která jsem strávil jako činný svědek. Pro ty, kdo odcházejí, vyvstává velká otázka: „Kam odsud půjdeme?“

Někteří vlezou z deště pod okap, když se zapletou s drogami, nemravností, opilstvím, apod. Společnost Strážná věž ráda na tyto jedince ukazuje jako na příklady toho, co se stane, když někdo opustí „Pravdu“. Jiní z těch, kdo odejdou, se nervově zhroutí – tlak je skutečně obrovský. **Někteří se vydají na nové hledání „pravé Boží organizace“, putují od jedné církve ke druhé a prožívají neustálá zklamání.** Někteří naleznou nějakou organizaci či denominaci, o níž se dá říci, že má „skutečnou pravdu“. Mnozí jsou veškerým náboženstvím rozladěni a pokoušejí se žít „normální život“, kdy se zaměří na rodinu, domov a práci, ale Boha ze svého života vypustí.

Všechny tyto reakce jsou běžné a typické pro jedince, kteří se náhle osvobodí od nějaké organizace, jež striktně ovládala jejich život. Pokud jste se v tomto popisu našli, nejste jediní.

Anebo dosud v organizaci svědků Jehovových zůstáváte, sice nespokojeni, ale bojíte se odejít, protože nevíte odpověď na otázku, „Ke komu půjdeme? Společnost Strážná věž je jediná, která má výroky věčného života.“ Samotná Společnost vás vede k tomuto závěru, když negativně vykresluje všechny ostatní náboženské skupiny a potom dodává:

„Pověst, kterou má organizace ‚věrného a rozvážného otroka‘ již po více než sto let, nás utvrzuje v závěru, který vyjádřil Petr, když se Ježíš ptal svých apoštolů, zda ho chtějí opustit: ‚Ke komu odejdeme?‘ (Jan 6:66-69) To je bez diskuse. Všichni potřebujeme pomoc, abychom porozuměli Bibli, a duchovního průvodce, kterého potřebujeme, nemůžeme nalézt mimo organizaci ‚věrného a rozvážného otroka‘.“ —*Strážná věž*, 15. února 1981, str. 19, (anglické vydání)

Kvůli tomuto náhledu je odchod z organizace tak obtížný – a tak matoucí a dokonce obávaný pro ty, kdo ji opouštějí. „Ke komu odejdeme?“ ***K nikomu!***, je odpověď, kterou Společnosti vtlučká do hlavy každému svědkovi stále dokola. ***Naše organizace je tou jedinou cestou, tou jedinou pravdou, tím jediným životem.***

Avšak tímto tvrzením, které o sobě společnost Strážná věž prohlašuje, nám poskytuje vodítko, ke komu můžeme odejít. Biblické myšlenky, které aplikuje na sebe, se vlastně týkají Ježíše Krista, Syna Božího. Ježíš je tím jediným, k němuž učedníci mluvili, když řekli: „Pane, ke komu odejdeme? Máš výroky věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že jsi Boží Svatý.“ (Jan 6:68-69 *Překlad nového světa*) Nemluvili o žádné organizaci. A „tou Pravdou“ také není žádná organizace. Písma totiž označují jako „tu Cestu a tu Pravdu a ten Život“ samotného Ježíše. (Jan 14:6)

Jako svědkové jsme byli vyučováni, že lidé musejí „pro záchranu přijít k Jehovově organizaci“ (*Strážná věž*, 1. října 1982, str. 15), avšak Ježíš řekl: „Nikdo nepřichází k Otci, leda skrze mne.“ (Jan 14:6) Společnost nás učila, že „přesné poznání“ je klíčové, ale Ježíš řekl farizeům: „Zkoumáte Písma, protože si myslíte, že jejich prostřednictvím budete mít věčný život; a právě ta vydávají svědectví o mně. A přece nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ (Jan 5:39-40; *PNS*)

ODCHOD OD STRÁŽNÉ VĚŽE – KAM?

Tak co je tedy důležité? Podstatné je toto: **Cesta spasení, kterou hlásal Ježíš, nevede přes členství v nějaké organizaci** či skrze přesné poznání Písem – ačkoli obojí může být pomocí. **Lidé musejí přijít k Ježíši osobně, aby získali život.** Pod uspořádáním nové smlouvy neexistuje žádná jiná cesta k Otci než skrze Ježíše.

Srovnajme starý židovský systém s dnešní organizací Strážná věž. Židé byli s Jehovou (či přesněji s *Jahvem*) ve zvláštním vztahu na základě svého členství v izraelském národě, studování Písma a dodržování Božích zákonů. Podobně jsou dnes svědkové Jehovovi vyučováni, že mají zvláštní vztah s Bohem na základě spojení s organizací Strážná věž, studování jejich publikací a dodržování Božích zákonů (jak jsou vysvětlovány Společností). Strážná věž pokračuje kopírováním židovského uspořádání, když ignoruje novou cestu přístupu k Bohu, kterou otevřel Ježíš Kristus.

Bůh poslal svého Syna na zem, aby naplnil „novou smlouvu“ z Jeremjášova proroctví popsaného v 31. kapitole. Pod touto novou smlouvou „mě budou znát všichni od nejmenšího z nich až po největšího z nich,“ je Jehovův výrok. „Odpustím totiž jejich provinění a na jejich hřích již nebudu vzpomínat.“ (verš 34; *PNS*)

Všichni možní hříšníci – i prostitutky a zkorumpovaní výběřčí daní – přišli k Ježíši, a dostalo se jim odpuštění hříchů. Odpuštění byl bezplatný dar, nevysloužený dobrými skutky. To rozzlobilo židovské náboženské vůdce, kteří chtěli, aby lidé hledali spravedlnost prostřednictvím skutků, které jim vyměřili. Avšak ti, kdo přijali Ježíše za svého Spasitele, se radovali a překypovali radostí, když pocítili, že jim bylo z šíje sejmuto břemeno hříchu.

Kromě slíbeného odpuštění hříchů říká Jeremjášovo proroctví (31:34) také, že „mě budou znát všichni od nejmenšího z nich až po největšího z nich,“ je Jehovův výrok.“ To neznamená pouhé dodatečné detaily, co se týče „poznání“ či informací o Bohu, nýbrž osobní *poznání* Boha. Jak? Na základě každodenního osobního života s Ježíšem Kristem, Božím Synem. Když Filip požádal Ježíše, aby jim ukázal Otce, Ježíš odpověděl: „Byl jsem s vámi tak dlouho, a přesto jsi mě, Filipe, nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce.“ (Jan 14:9; *PNS*)

Ti, kdo skutečně žijí s Ježíšem (jenž je přesným znázorněním Otce – Hebr. 1:3), mohou poznávat Boha touto novou intimní cestou, která není možná pro lidi, kteří pouze „zkoumají Písma“ stejně jako farizeové. (Jan 5:39) Jedná se o stejný rozdíl jako mezi člověkem, který studuje všechno, co kdy bylo napsáno o prezidentu USA, a jiným člověkem, který nečte nic, a jen s prezidentem hraje každou sobotu golf a zná ho jako přítele. „Poznání Jehovy“, které prorokoval Jeremjáš, znamená tento blízký a osobní vztah s Bohem skrze jeho Syna.

A Jeremjáš nenabízel novou smlouvu pouze hrstce lidí z prvního století. Je to Boží cesta jednání s člověkem, která od té doby pokračuje dále. Když byl Ježíš zabit, učedníci dostali strach, že to znamená konec jejich důvěrného vztahu s Bohem skrze jeho Syna. Ale mylili se. Třetího dne Ježíš opět povstal k životu, obnovil svůj blízký vztah s učedníky a začal tento vztah rozšiřovat i na ostatní lidi.

Kupříkladu Pavlův vztah s Bohem skrze Jeho Syna začal, když se Ježíš ukázal Pavlovi na cestě do Damašku. A to nebyl konec Pavlova kontaktu s Božím Synem – byl to pouhý začátek. Později Pavel příležitostně vypovídal, že „Pán stál při mně a vлил do mne sílu“ (2.Tim. 4: 17 *PNS*), a o své rozmluvě s Pánem ohledně jeho „ostnu v těle“. (2. Kor. 12:8-9) Jako horlivý Žid měl Pavel vztah s Bohem již předtím, ale pouze vzdálený. Nyní, jako křesťan, skutečně poznal Boha.

ODCHOD OD STRÁŽNÉ VĚŽE – KAM?

Štěpán viděl Ježíše ve vidění během svého soudního procesu. O něco později, když přelíčení skončilo a on byl vyveden z města, vzýval Ježíše. „Když Štěpána kamenovali, on se modlil: ‚Pane Ježíši, přijmi mého ducha!‘ Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: ‚Pane, odpusť jim tento hřích!‘“ (Skutky 7:59-60) Není zde žádný náznak, že by se předchozí vize později opakovala. Pravděpodobnější je, že měl Štěpán přetrvávající vztah s Ježíšem a svobodně jej vzýval.

Byli Pavel a Štěpán jediní, kdo měli osobní vztah s Božím Synem a vzývali Ježíše v těžkých chvílích? Očividně ne, když Pavel popisuje křesťany jako ty, „kteří všude vzývají jméno našeho Pána, Ježíše Krista“. (1. Kor 1:2; *Překlad nového světa*)

Tento přetrvávající vztah slíbil Ježíš svým učedníkům: „Kde se totiž shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem uprostřed nich.“ (Mat. 18:20; *PNS*) Skutečně máme Ježíšův slib, že „kdo miluje mne, bude milován mým Otcem, a chci ho milovat a chci se mu jasně ukázat ... a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a uděláme si u něho příbytek.“ (Jan 14:21-23; *PNS*) *The Living Bible* to parafrázuje následovně: „Až přijdu opět zpět k životu ... Zjevím se pouze těm, kdo mne milují a poslouchají. Otec je také bude milovat a přijdeme za nimi a budeme s nimi žít.“ (verše 20-23)

Ježíš se dnes obvykle nezjevuje lidem oslňujícím světlem, jako se zjevil Pavlovi na cestě do Damašku. Spíše je to tak, jak je zapsáno v Galat'anům 4:6 – „Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího: Abba! Otče!“

Nejprve jsem se bál přijít k Bohu v modlitbě, abych vyznal svůj hřích a pozval Ježíše do svého srdce jako svého Pána a Spasitele. Kvůli svému vyškolení Strážnou věží jsem se obával, že obdržím ducha ďáblov. Ale pak jsem četl Ježíšova slova u Lukáše 11:10-13: „Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ A tak jsem se modlil a Ježíš vstoupil do mého srdce. Zažil jsem osobní naplnění Galat'anům 4:6 a dospěl jsem k poznání Boha jako svého Otce způsobem, který jsem dříve neznal.

Evangelium v křesťanských Písmech, ta nová smlouva, kterou předpověděl Jeremjáš, není novou skupinou doktrín, které se máme naučit, ani to nejsou nové skutečnosti o Bohu (ačkoli je třeba se odnaučit mnoho doktrín Strážné věže). Spíše se jedná o spásu, která zahrnuje nový život již nyní, kdy jsme nové stvoření na základě znovuzrození a nového života naplněného Duchem.

Ježíš představil tento nový život Nikodémovi, když mu řekl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží ... nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit.“ (Jan 3:3-7)

Všichni, kdo vstupují do této nové smlouvy, podstupují tuto změnu: „Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá ... Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž

ODCHOD OD STRÁŽNÉ VĚŽE – KAM?

přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.“ (Římanům 8:9-11, 14-16)

Když jsi znovuzrozený, nejprve jsi v Kristu nemluvnětem. Batolata padají, když se učí chodit, a podobné to je, když se učíš chodit v Duchu. Ale Otec ti pomůže, abys dorostl do jeho dítěte. Budeš dychtit po Slovu a Duch svatý tě bude učit, jak Písmo číst. Uvidíš stále jasněji, že Ježíš nemohl být pouhým andělským stvořením, jak učí Strážná věž, nýbrž že je Bůh, jak vyznal pochybující Tomáš, když konečně uvěřil: „Můj Pán a můj Bůh!“ (Jan 20:28; *Překlad nového světa*)

Kromě učení se o Bohu a růstu v lásce k němu též uvidíš, že jsi částí těla Kristova. To je „církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi“. (Hebr. 12:23) Skutečná církev, tělo Kristovo, překračuje denominační hranice a zahrnuje jednotlivce z různých náboženských organizací, které vytvořili lidé. Sjednocuje všechny, kdo vzhlížejí ke Kristu jako k Hlavě, kdo byli „pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo“. „Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: ‚Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu‘, tím by ještě nepřestala být částí těla ... Oko nemůže říci ruce: ‚Nepotřebuji tě!‘“ (1. Kor. 12:12-21) A proto potřebujeme své bratry a sestry v Kristu, i když se nám zdá, že jsme jiní než oni.

Po letech strávených v organizaci Strážná věž, kde není tolerováno „nezávislé uvažování ... které uvádí v pochybnost rady, jež poskytuje organizace“ (*Strážná věž*, 1. října 1983, str. 27), se může zdát nejprve obtížné přijmout tento biblický pohled na naše bratry v Kristu: „Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. Někdo třeba věří, že může jíst všechno, slabý však jí jen rostlinnou stravu. Ten, kdo jí všechno, nechť nezlehčuje toho, kdo nejí, a kdo nejí, nechť neodsuzuje toho, kdo jí; vždyť Bůh jej přijal za svého. Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? ... Někdo rozlišuje dny, jinému je den jako den. Každý nechť má jistotu svého přesvědčení.“ (Řím. 14:1-5) Pokud máš na bratry tento pohled, jistě shledáš své společenství s ostatními křesťany – silnými i slabými – „navzájem povzbuzující oboustrannou vírou“. (Řím. 1:12)

Pros Pána, aby tě vedl do takového společenství, kde tě chce mít. On tvou modlitbu vyslyší. Samozřejmě, že tě může přivést do místního sboru podobnému tomu v Korintu, kde se budou dary Ducha používat nesprávně a kde se nebude řádně slavít večeře Páně. (1. Kor. 14:23; 11:20) Anebo tě může přivést do církve podobné té v Pergamu, kde bude převládat mezi některými členy falešné učení a zkaženost. (Zjev. 2:14, 15) Anebo se můžeš ocitnout ve sboru podobnému tomu v Sardech, který je „podle jména živ“, ale ve skutečnosti je „mrtev“. (Zjev. 3:1) Takové zkušenosti ti pomohou vyrůst a prohloubit svůj osobní vztah s Ježíšem, tvým Pánem. „Podvolujte se výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny.“ Je to součástí tvého školení od Otce. (Hebr. 12:7)

Stejně jako apoštol Pavel, musíme všichni připustit, že „nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“ (1. Kor. 13:12) A tak zatímco „přesné poznání“ každého detailu ještě není dostupné, je křesťanským privilegiem „znát“ Boha skrze blízký a osobní vztah s Ježíšem Kristem. Pokud jsi tak ještě neučinil, řekni Bohu hned teď, že potřebuješ Ježíše jako svého Spasitele a přijmi ho za svého Pána. On tě zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mat. 11:28) „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjev. 3:20) „Kdo zase miluje mne, bude milován mým Otcem, a chci ho milovat a chci se mu jasně ukázat.“ (Jan 14:21; *PNS*)